

TOULKY Å UMAVOU - ÅŠDOLÅ• LOSENICE - III.

StÅ™eda, 21 Åºnor 2018

Z Vogelsangu, o kterém bylo minulé povídání, sjíÅºdíme opÅºt do údolí k Losenici. PokraÅºujeme po hlavní silnici. Zde se následnÅº objeví nÅºkolik osamocených domkÅº a informaÅºní cedule Å™míkÅº, Åºe jsme na KarlinÅº Pile. Osada Karlina Pila vz koupí louky Josefem Bienertem, majitelem pily na rezonanÅºní dÅ™míví na ModravÅº.

Ten zde vybuřoval v 2. polovinÅº 19. století malou pilu, která pÅ™emÅºla roku 1887 do majetku Kařanskýperský Hor. Vedle pily vznikla dílna na výrobu zápalkových dÅ™mívek. Pracovalo zde 40 lidí. Po poÅºáru v roce 1903 jiÅº provoz neby obnoven. Na tomto místÅº byl postaven obytný dÅ™m, pozdÅºji hostinec. PoblíÅº stávala papírna a mlýn, dochovala se vřak pouze kaple náleÅºející k mlýnu, bohuÅºel k ní je pÅ™ístup omezený, je na soukromém pozemku. Pokud nebudeme odbořovat na KaiserÅº (Čísarřský) DvÅºr Åºi Bílý potok, dostáváme se k místu, kterému se Å™míkÅº U Wagnera Åº Wagnerka. Zde Åºil osamocen pan Vladimír Brettl. Narodil se v roce 1924 v Rořmitále pod TÅ™emřinem. Byl nadřeným skautem, pÅ™ezdíváný AjagÅº. V roce 1942 se zapojil do protifařistického odboje. Technicky zdatný mladík krom jiného upravoval lidem radiopÅ™ijímaře pro pÅ™ijím zahraniřního vysílání a mÅºl jeřdalř; í na zhotovení vysílařky. BohuÅºel, skupina, ke které patřil, byla roku 1944 prozrazena a Vladimír byl odvezen do Klatov na zdeřím gestapu podroben velmi tvrdým výslechÅºm. Odolal psychického nátlaku i fyzickému násilí a jména svých spolupracovníkÅº z odboje nevyzradil. (A nebylo to rozhodnÅº snadné. Pracuji s kronikami, a vím i z vypravování pamÅºtníkÅº, Åºe klatovské gestapo bylo velmi obávané). BohuÅºel zarytým mlÅºením si Vladimír pro sebe vykoředoval trest smrti. Strávil pak 79 dní na Pankráci, jeho cela sousedila se smutnÅº proslulou sekyrárnou. Nařstí pÅ™iřel 5. kvĚten 1945 a s ním i svoboda. Zkuřnost ovřem tvrdá. Pan Vladimír Brettl se po osvobození republiky opÅºt zařal vřnovat skautskému hnutí. Åºeasem se pÅ™estřhoval do Strakonice, kde strávil vřtřskř osobní řivota. Pracoval na strakonickém letiřstř, aÅº uÅº jako pilot Åºi instruktor. Se svým vřtronÅºm, kterému Å™míkÅº osobní pĚro, nalétal 500 hodin. Slávu skautského hnutí pomáhal obnovit po roce 1968 i 1989. V dÅºchodu se pÅ™estřhoval na Wagnerku, kde Åºil léta spokojenÅº se smeřkou psÅº, která se neustále rozřstala. Pro nřkoho podivín, pro jiné Åºádaný spoleřník a vypravÅº.

V brzkých ranních hodinách mÅºsice bÅ™ezna roku 2003 si vřiml Å™mídř autobusu jedouřho od Rejštejna poÅºáru. Chalupa na Wagnerce dýmala, mÅºla uÅº propadlou střechu, ve spãeniřle ohořelý trám a pod torzo muřského trřla. ZÅ™ejmÅº trám spadl panu Vladimřrovi na hlavu, kdř chtřl utĚt z hořícího pekla. Tak se uzavř lidský řivot. Z Wagnerky zbylo torzo a i to se postupnÅº zmenřuje. S autem vyjřdíme od Wagnerky pár metrř kopce a po řervenĚ pak jdeme lesem. Jednu chvíli uÅº byla cesta mezi stromy hodnř úzká a myslela jsem, Åºe jdu řpatnř. Pak se ale ukázalo svřtlo a s ním malá mřtinka. Vrřtla jsem se pro syna a vnouřka, kteřil o nřco pozadu a řil jsme vřichni vpřed. Zřrali jsme ohromenř na ruiny bývalého mlýna.

„Do anglického hororu„, napadla mne řplnř první mřlenka pÅ™i pohledu na tuto scenřii a vzpomnřla jsem si na detektivky s Adamem Dalglieshem. První dojem se ale rychle vytratil a já si pÅ™edstavila, jak se sem, do naprosto odlehlých konřin, dostávali v řimř lidé za prací a jak potom museli po celodenní dřinÅº zdolávat zdeří kopce, aby se dostali domř, do svých odlehlých a roztrurených samot.

Buzonř, tak se jmenovala osada, která tu stávala. Na informařní tabuli, doplnřné historickými fotografiemi, se dozvřdáme o minulosti osady. A co nám tabule „Å™míkÅº„? Podle starých map zde mohl být v 19. století mlýn, pila, brusřrna ři dokonce sirkřrna. Z knihy Tomãe Cihláře „Pořumavské sirkřny„ je zÅ™ejmĚ, Åºe zde koncem 19. století Jan Vrhel, Åºelřzkř na Riesenbachu, nabřzel Åºelřzka do hoblíkř, cylindry řndas ochrannř pouzdra na sřrky, a jiné výrobky, které ponejvíce dodával do tehdeří sirkřny Samuela Kohna do Horařovic. Do dneřní doby se dochoval mlýn s pozřstatky lednice se zbytkem mlýnského kola a budova hydroelektrřny. K ponurosti místa pÅ™ispřvá i nedostatek sluneřního svitu, i za sluneřného dne se sem dostane díky hustému lesnímu porostu minimum svřtla. Posuřte sami z fotografií atmosféru místa. PÅ™iznřm se, Åºe se mi odtud nakore nechtřlo. Prostř - genius loci.

JenÅºe Åºas neřprosnř kvapil a tak jsme nasedli do auta a ujřdřli uÅº klidným úsekem k řervenĚ. Za řta léta co js třřto místech nebyla, se zmřnila situace. OÅºekávaný nřpor turistř se nekonal, dÅ™evřné cedule s nřpisem „Zimmer frei„, které tu neumřle vyvedenĚ stávaly v devadesřtých letech, uÅº nadobro zmizely. Teř se tu, jak se zdř, dařmř ekologickému zemřdřlství. A tak tu místo cedule nabřzející ubytování spatřuji cedulku, která vyloudí řsmřv. Obrãek rozzuřného býka doplřuje text „Ve stãdu je býk, nevstupujte do ohrady, nebezpeří řrazu„. Mřt více řasu, mořřná bychom projeli vesnici jeřonř (Schondorf), je tam krásný dvřr Bajerov. Takhle sjřdřme do údolí a syna pÅ™ekvapuje zdeří prudkĚ klesání. „Uklidřuji„ ho řím, Åºe já tu v devadesřtých letech díky zamřstnřní zařila pár řžd smrti. Tehdy ve starĚ V3S, za hustého snřření a se silnř slabozrakým Å™mídřem, jsme sjřdřli tenhle kopec. Studenř okna auta se rychle zarosila, střraře nestařily střrat padaj kdř v tu chvíli mřj obrřlený spolupracovník prohlřsil „Teř nevidím vřbec nic„. Ani já nevidřla vřbec r protoÅºe jsem strachy zavřmĚla oÅºi. Tehdy jsem pochopila význam řenĚ „na tachometru dvacet a v ořich smrt„ dvacřtkou jsme tedy nejeli, Å™ekla bych Åºe mořřná i desřtkou. Se smřchem teř vzpomřnřm, ale tehdy mi bylo řzko. Ale d Amřlina údolí se prostř jinak neřz dostanete, aÅº jedete odkudkoliv. Je tu krásnř, ale prochozenĚ to zde nemřm a já přři jen o místech, kde jsem skuteřnř byla. V Kařanských Horřch na severní stranř kostela sv. Mikulãe je hrobka rodiny Simlick. Tady v Amřlinř údolí stávala kdysi jejich sirkřrna. Tolik dneřní povídání. Z Kařanskřperku jsme se vraceli domř pÅ™es Suřici. Malř usnul v autosedařce, ale já nezapomnřla na mřj rituál, dã-li se to tak nazvat. Kdykoliv se vracím ze řumavy pÅ™es Suřici, nikdy nezapomenu pohlĚdnout na kapli Andřla Strãce, která tvořmř výraznou dominantu mřsta. Stojí vysoko nad mřstem, na Otavou. Nejhezří pohled na ni je z HřdeckĚ ul. u Tesca. Zãroveř na mne padl i trochu splřn. Budova suřického Sola uÅº nestojř, vedle bývalého Sola jsou nřjakĚ obrovské objekty, které také vypadajř „po smrti„, opodř stojí zanedbanř a opuřřnř velkř budova suřického porodnice. Druhý den vnouřek na obrovskou

Ä•tvrtku namaloval mlýn z Buzošné. PÁ™ekvapilo mne, jaké detaily si zapamatoval. Bylo to milé. MIA